

zkoušku jedná pak § 1158 o. z. o., jenž výslovně nazývá i poměr na zkoušku uzavřený poměrem služebním a stanoví, že takový poměr služební může býti zrušen během prvního měsíce oběma stranami kdykoli. Totéž stanoví ohledně služebního poměru na zkoušku uzavřeného § 19 zákona o obchodních pomocnících z 16. ledna 1910 č. 20 ř. z. Z toho jde, že zaměstnancem ve smyslu § 1 zák. z 5. února 1920 č. 89 Sb. je i ten, kdo se zaměstnavatelem uzavřel smlouvu služební pouze na zkoušku. Pro názor stížnosti, že by takový poměr na zkoušku musel býti uzavřen nejméně na jeden měsíc, aby mohl býti považován za poměr služební ve smyslu § 1 pens. zák., není v zákoně vůbec opory. Neboť ani občanský zákon ani § 1 pens. zákona neprohlašují za essentielle služebního poměru trvání jeho přes jeden měsíc a nelze dovoditi opak ani z jiných ustanovení pensijního zákona, který přece za základ nároků zaměstnance stanovil celou dobu v zaměstnání povinnosti pensijního pojištění podléhajícím bez ohledu na to, byla-li ztrávena u téhož zaměstnavatele a jak dlouho u každého trvala.

Vedle všeobecné normy 1. odst. § 1 pens. zákona z 5. února 1920 č. 89 Sb. dán je i předpis odst. 2 lit. b) cit. § 1, dle něhož jsou pojištěním povinni vedle zaměstnanců v kancelářích, písárnách, obchodech, skladech, dopravních a jiných tam uvedených podnicích, zejména také v s i c h n i zaměstnanci kanceláří advokátních ovšem s výjimkou stanovenou v § 2 č. 4, o niž tu nejde. Tímto předpisem prohlásil pensijní zákon výslovně za podléhající pensijnímu pojištění veškeré osoby v poměru služebním v kancelářích advokátních, bez rozdílu, po jakou dobu v kanceláři jsou zaměstnání resp. po jakou tam v zaměstnání býti mají.

St-1 doznal v řízení administrativním, že Josef K. vstoupil do služeb v jeho advokátní kanceláři, a nikdy netvrdil, že by tu byl konal jiné práce, než které jiní zaměstnanci v kanceláři takové pravidelně konají.

Vyslovil-li žal. úřad na základě toho, že Josef K. jako zaměstnanec advokátní kanceláře st-1ovy pensijnímu pojištění podléhá, nelze v tom shledávati nezákonnost.

Námítky, jimiž se st-1 proti výroku o pojistné povinnosti bránil a brání, že totiž šlo o zaměstnání na zkoušku nemající trvalosti a netrávající ani po dobu jednoho měsíce, jsou dle toho, co svrchu uvedeno, irelevantní a nelze proto právem vytýkati, že by řízení bylo vadné, když je úřad blíže nevyšetřil

Č. 2622.

Váleční poškozenci: Nárok na důchod předků dle § 25 zákona o požitcích válečných poškozenců není podmíněn úplnou neschopností k výdělku. K založení nároku toho stačí již pouhé snížení výdělečné schopnosti, dosáhlo-li toto takového stupně, že zbývající výdělečná schopnost, ať sama, ať ve spojení s jinými prameny příjmů nezajišťuje předku potřebné obživy, tak že by se tento mohl dovolávati nároku alimentárního ve smyslu § 154 o. z. o., k jehož plnění by odpadnuvší potomek byl nejen povinen ale i schopen.

(Nález ze dne 10. září 1923 č. 120.)

Prejudikatura: Boh. 1200 a 2519 adm.